Ч. 153 (13.392). Львів, пятниця 16. червня 1933. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ЧИСЛА ПРИМІРНИКА
20 сот.

Гуцульське килимарство
у сьогодняшній крізі.

Спробуймо підійти до цієї теми не з мистецького боку. Про цю сторінку мають читачі можність довідатися от хочби з книжки „Давні килими України" Пещанського та з поданих там чи деінде джерел, або з наших музеїв і вистав. Звернім тим разом увагу на економічну сторінку цієї ділянки продукції.

Килимарство, наш народній промисл, колись широко розвинений як предмет загальної ужитковости, видосконалений впродовж цілих століть під мистецьким та технічним оглядом до висоти справжнього мистецтва на всіх наших землях, грало чемалу ролю також на Гуцульщині. Подостаток овечої вовни, вільні жіночі руки і мистецький хист, сприяли в горах цьому виробництву, головно у часах розвиненого скотарства. Килимарство було вислідом життєвих потреб. Заавіси, що заступають двері, ліжники на лави і постіль, коври, покровці, бесаги, а далі окраси для церкви чи обрядових свят, ось ці предмети ужитковости через довгі століття.

Аж фабричний промисл почав руйнувати цю ділянку нашої продукції крок за кроком, так що з часом заховались вони лиш у музеях та у приватних збірках. Але остання війна та революція по цілій широкій Україні і тут витягнули свою руйнуючу руку. В Галичині знищила війна неоцінені подільські і гуцульські збірки таких приятелів людового мистецтва як пок. Вол. Федоровича з Вікна та у богатьох інших приватних домах.

Машина і воєнні та післявоєнні події довели до того, що на Гуцульщині ще сяк-так видержували фабричний залив стилеві гончарські та деревяні вироби, з ткацького промислу фартухи, крайки, ліжники, полотна, постоли, дзьобечки, але килими стали вже для гуцула недосяжним люксусом, тим більше, що навіть годівля овець впала.

А всеж таки підприємчива спілка „Гуцульське Мистецтво" підняло там килимарство з занепаду зараз по війні і довело до того, що сьогодні має 48 власних варстатів, з яких 22 роздала по хатах гуцулів килимарів. Разом з прядками і вишивальницями займає ця спілка сьогодні вже 110 людей. У 1932 р. переробила вона коло 4.000 кг. вовни, у цьому 2.700 кг. домашньої, виробила 946 килимів на 3.100 м². З них 25 прц. килимів продано в краю, а 75 прц. до Швайцарії, Швеції, Чехословаччини.

Перед кількома роками повстала там друга килимарська установа, кооператива „Гуцульщина", яка також розвивається крок за кроком в міру фондів. Повзятим є ще одна українська приватна фірма і одна польська, але вони вже не грають у виробництві більшої ролі.

Треба би надіятися, що розвиток відновленого килимарства повинен мати там дуже важне господарське значіння, бо добра марка гуцульських килимів, знаних з трівкости, чистоти і гармонійної мягкости кольорів могла би у цих так важких часах, до того ще в часах упадку фабричного промислу і звороту до людового причинитися до зменшення безробіття та до піднесення годівлі овець. Але вже виходить не те, чого належалоб ожидати.

Цих перших піонірів „Гуцульського Мистецтва" і „Гуцульщини" вже окружила сьогодні ціла хмара спекулянтів, що жирують на назві „гуцульський килим". Сьогодні „фабрикантами" килимів є вже побанкрутовані купці, корчмарі, крамарі, деревні гандлярі, друкарі та всі, хто лише зорієнтувався в інтересі. Вони самі не роблять килимів. Дають робити гуцулам. Таких розкинених по Гуцульщині варстатів є вже сьогодні до 6.000. І це не булоб зле, колиб не друга сторона медалі. Вони не купують вовни від гуцулів, ані не спроваджують доброї зпоза Гуцульщини, бо правдива свіжа овеча вовна для них задорога. Вони спроваджують з Білостоку вовну та бавовну витріпану із старих шмат, звезених із границі, яку там відкрашують хльорками, під якими вона до решти тратить свою пружність. Спроваджену красять наново не природними, трівкими, ростинними красками, як це робили колись гуцули, але анілінами та алізаринами, по яких краски негарні, до того легко линяють.

Такої вовни є в Косові 6 складів, а 1 кг. коштує 2 зол. Вони беруть липські взірці а навіть є в Косові ціла кадра жидівських малярів, що розфарбовують взори, очевидно, без гуцульського стилю і дають те все гуцулам до роботи. Які виходять з того килими, можемо собі самі зясувати, коли ще візьмемо під увагу, що гуцулові на якости килима не залежить, бо він не є власником, але робітником власника. Ту і там є також наші самостійні продуценти. Такий наш продуцент з одним варстатом продає килим по ціні від 8 зол. за 1 м² косівському купцеві.

А як відбувається торговля килимами? Є це знов нова ділянка. Сьогодні є вже біля 400 аґентів. Вони їздять не лише по Польщі, але по цілому світі і розпродують цю огидну „гуцульську" продукцію, яка вже при першому пранні, а навіть при тріпанні розлазиться. Продають не за малі гроші, бож це гуцульський виріб. Продають на т. зв. декларації, бо сьогодні мало хто може платити за килими зараз готівкою.

І ось такі декларації, це в Косові, в цьому килимарському сьогодні місті, обігова монета. Нею платиться робітників, купується товар, навіть є окремі вимінні контори, що скуповують декларації, а ціна їх дуже ріжна, бо від 40 до 90 прц. номінальної ціни. Навіть скарбовий уряд приймає декларації. Словом образ правдивої деморалізації гуцульського мистецтва. Ніяка солідна фірма не в силі з цим хламом конкурувати, а такого хламу кидають на світовий ринок до пів міліона квадратових метрів в одному лиш 1932 році. Але така продукція мусить вкінці заломитися і впасти, бо світ не дасть себе ошукувати у безмежність. Вже сьогодні викидають аґентів з „гуцульським" килимом за двері. Паде марка, впадуть і заробітки тисячів наших людей, а ті, що незвязані з Гуцульщиною, рабриттери, підуть шукати за іншим жиром. Здається, положення без виходу.

А всеж таки треба шукати виходу для ратунку цього промислу. Треба допровадити до того, щоби вироби „Гуцульського Мистецтва" та „Гуцульщини", для яких взірці роблять наші артисти, піддержала наша суспільність. Але ці килими мусять бути стандаризовані і наша суспільність, як краєва так і еміґрантська та американська мусить знати, що це товар дійсно від цих фірм, а не інший, як перший доказ, що він дійсно вироблений солідно.

Належалоб сподіватися, що ніяка влада не повинна дозволити на викривлювання доброї марки аж до огиди, але цього за Гуцульщині не бачимо. Тому обовязком суспільности є протиставитись цьому лиху. Здається, що найлекшим засобом було би зорґанізувати всіх гуцульських робітників килимарів в одну килимарську кооперативу, якої дирекція, очевидно фахова, кермувала би доставою сирівців, продукцією і продажею. Не легке це діло перевести таку організацію в сьогоднішніх часах, бо той хотів би вступити в члени, хто буде надіятися піддержки доставою сирівцю і завдатками, а без грошей трудно. Хіба вступалиб у члени кооперативи ще й любителі килимарського мистецтва чи Гуцульщини взагалі і піддержували вплатою уділів.

Не твердку, що ця думка одиноко спасенна. Може місцеві чинники піддадуть інший вихід. Але шукати виходу треба, бо цього вимагає не лиш господарський інтерес, але й національний престіж.

М. Творидло.

До фахових шкіл!

Сучасний суспільно-господарський лад — це надзвичайно складна машина. У ній кожна найменша частина виконує якусь означену ролю, без якої неможливе правильне функціонування цілого народньо-господарського організму. Як у кожній машині роля найменшої шрубки чи стежня узалежнює працю цілого механізму, так і в сучасному народньому господарському житті кожна людська одиниця має якийсь приділ праці, що разом з ріжноманітною працею інших людей причинюється до творення суми всіх тих матеріяльних і духових цінностей, які є необхідні для істнування й розвитку цілого народу.

Сучасний поступ людської культури довів до надзвичайно **ускладненого поділу праці між людьми.** Минулися ті часи, коли можна було жити людині без докладного знання якоїсь ділянки праці, якогось означеного фаху. Знайти працю в суспільности і ту працю успішно виконувати, щоби вона була добра, видайна і видержувала конкуренцію, зможе лише та людина, що ґрунтовно вивчила свій фах і до тієї ділянки праці має вроджені здібности.

Батьки й опікуни, що несуть відповідальність за долю молоді, мусять тямити, що на життєвий шлях боротьби за людське істнування можуть висилати своїх дітей лише тоді, коли ті діти навчилися **якоїсь праці, мають якесь звання у своїх руках.**

Ту необхідну підготовку до життя дають фахові школи. У всіх культ. народів фах. шкільництво займає найповажніше місце. Воно крім загальної освіти дає ще знання того чи іншого

Wyciąg z protokołu wspólnego posiedzenia niejawnego! Sąd okręgowy Wydział VI karny we Lwowie w składzie S. O. W. Medyński jako Przewodniczący, S. O. M. Młynarski i Dr. J. Locker jako głosujący w sprawie konfiskaty Nr. 129 czasopisma „Dilo" z daty Lwów dnia 22. 5 1933 do Sygn. VI 1 Pr. 244/33 na posiedzeniu niejawnem w dniu 26. maja 1933 po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 20. 5. 1933 przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma „Dilo" Nr. 129 z daty Lwów dnia 22. 5. 1933 zawierającego w artykule 1) „Schowani zemli" podtytuł „pro" do końca oraz od słów „nas cikawyt" do słów „Cholmszczyni" i od słów Zachodu do słów „UNDO", 2) Nowynky od słów „Holodiwka" do słów „ceholeń" znamiona ad 1) zbr. z art. 93 § 1 kk. ad ustęp 2 wyst. z art. 170 kk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi czasopisma nakaz by orzeczenie niniejsze umieścił w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. 12. 1862 Dzpp. Nr. 6 ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 złotych. Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej artykułów ma na celu ad 1) propagowanie separatyzmu grożącego oderwaniem części ziem od jednolitego obszaru Państwa Polskiego, ad 2) przez szerzenie nieodpowiadających prawdzie wiadomości o położeniu robotników w Łodzi zaniepokoić opinję publiczną. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący Medyński w. r. Protokul. Turkiewicz w. r. Za zgodność Janowicz st. sekr.

вибраного фаху і виховує молодь на пожиточних і життєздатних громадян.

Фахові школи діляться на ріжні роди і ступні. Істнують школи: 1) так зв. нижчого типу (реміснич̆і і фахово-доповняючі), до яких приймають молодь по скінченні найменше 4-х кляс народньої школи, 2) фахові школи гімназійного типу, до яких приймають учнів (ниць) по скінченні 6 чи 7 кл. нар. школи і 3) фахові школи ліцеальні, до яких приймають молодь по скінченні 4-х кляс гімназії нового типу, або 5 кляс гімназії старого типу. Крім того істнують, очевидно, ще ріжні фахові курси та вищі фахові школи.

Залежно від маєткового стану батьків та ріжних інших обставин повинні батьки вибрати для своїх дітей ту чи іншу фахову школу, відповідно до уподобань дітей та їх здібностей.

У першу чергу українська молодь нехай заповнить **свої фахові школи, а це школи Рідної Школи:**

I. **Хлопячі Фахово-Доповняючі Школи** (для слюсарів, електромонтерів, бляхарів, столярів, токарів, кравців, шевців, фризієрів і т. д.) у Львові (вул. Городецька 95), в Перемишлі (вул. Смольки 10), в Станиславові (вул. 3. Мая 16) і Тернополі (вул. Качали 13).

II. **Дівочі Фахові Школи** (кравецтво, білизнярство, трикотарство, як головні предмети, а крім того домашнє господарство, гігієна і загально-освітні предмети) у Львові (пл. св. Юра 5) і в Перемишлі 3-літні шкільні кравецько-білизнярські варстати.

До фахово-доповняючих шкіл, у яких наука є безплатна, приймають учнів(ниць), що працюють у ріжних робітнях як практиканти(тки) — терминатори(ки). По скінченні цих шкіл і практики учні здають челядничий іспит і по відбутій практиці набувають права кваліфікованих ремісників, що мають право вести свої підприємства.

III. **Трилітна Торговельна Школа** з кооперативним напрямком у Львові (вул. Корняктів 1). До цієї школи приймають хлопців і дівчат по скінченні найменше 7 кляс нар. школи (або три кляси гімназії давного типу).

При школі ведеться **однорічний Торговельний Курс для абітурієнтів,** а також **річний кооперативний курс** для осіб з торговельною освітою або кооперативною практикою.

Інші українські фахові школи:

IV. **Жіноча Фахова Школа СС. Василіянок** у Львові (вул. Длуґоша 17) (кравецтво і білизнярство), до якої приймають дівчат по скінченні 7 кляс нар. школи.

V. **Жіноча Фахова Школа Кооп. „Труд“** у Львові (Ринок ч. 39) кравецтво і білизнярство, (до якої приймають дівчат по скінченні найменше 6 кляс нар. школи).

VI. **Господарсько-садівнича школа в Милованні** (п. Стриганці н. Дн.). Це одинока українська однорічна господарська школа, до якої приймають хлопців по скінченні найменше 4 кл. нар. школи у віці 15—24 літ. У школі вчать усіх ділянок сільського господарства. При школі ведеться зразкове господарство. Початок науки 1. листопада. Записи до 15. липня ц. р.

Молодь, що бажає здобути собі фах, для якого ще нема відповідних українських шкіл, повинна старатися вступати навіть і до чужих (прим. гарбарсько-білошкірничих, електротехнічних, дорогово-водних, будівельних, кошикарських, млинарських, пекарських, масарських, ткацьких, килимарських і т. д.). Особливо важні є для нас фахові школи учительок науки господарства, кравецтва, моднярства. Абсольвентки цих шкіл можуть не тільки вести свої власні підприємства, але бути також учительками у фахових школах.

Нормально вписи до фахових шкіл відбуваються при кінці цього шкільного року між 15—20. червня і з початком слідуючого шкільного року від 15—19. серпня ц. р.

Інформації про ріжні фахові школи, про умовини прийняття і науки дає книжочка **„Фахові Школи“**, яку можна купити за 60 сот. у Книгарні Рідної Школи у Львові, вул. Сикстуська 20 і **Українська Порадня для Вибору Звання, Львів,** Словацького 14, III. п.

Загальні Збори „Центросоюзу“.

Учасники Зборів. — Отворення. — Звідомлення з діяльности „Центросоюзу“. — Дискусія. — Резолюції. — Доповняючі вибори.— Закінчення.

В дні 10. червня ц. р. відбулися XXXII. Загальні Збори Союзу Кооперативних Союзів „Центросоюз“ у Львові. Збори попередила нарада торговельних референтів Окружних Союзів Кооператив, що відбулася дня 9. червня ц. р. в „Центросоюзі“, на якій налагоджено низку біжучих питань праці і співпраці Окружних Союзів та „Центросоюзу“.

У Загальних Зборах „Центросоюзу“ взяли участь представники 24-ох Союзів та 3-ох низових кооператив, делегати РСУК, Маслосоюзу, Народної Торговлі, Центробанку, Дністра, Сільського Господаря, Союзу Українок, дальше представник нашої преси.

Збори відкрив заступник неприявного президента „Центросоюзу“ О. Луцького, який є на міжнародній кооперативній конференції в Базель, **пос. Степан Кузик,** який у короткій промові зясував сьогоднішнє положення цього сектора нашої кооперації, що обєднана в „Центросоюзі“ та ті справи, які стоять на черзі цеї ділянки нашої кооперації. З черги згадав память померших в останньому році кооператорів, а саме **д-ра Лунева,** голову ПСК в Борщеві та селянина **Лазорева Івана,** члена Надзірної Ради ОСК у Станиславові. Присутні вшанували память товаришів праці повстанням з місць.

Предсідник покликав на секретаря Зборів **інж. Тертеку** зі Скалата, що Збори одноголосно одобрили.

Перед точкою верифікування протоколу та звідомленням з праці Н. Ради і Дирекції „Центросоюзу“ забрав голос **дир. В. Шмата** з Чорткова та поставив внесок, щоби верифікування протоколу попередніх Заг. Зборів перевела Над. Рада „Центросоюзу“, а всі звідомлення, яке було надруковане і раніше розіслане всім членам „Центросоюзу“, щоби відчитати і пояснити тільки рахункове замкнення, рахунок зисків і страт та білянс і після цього приступити до дискусії. Цей внесок Збори одноголосно приняли, а **дир. І. Мартюк** відчитав і пояснив замкнення рахунків, рахунок зисків і страт та білянс.

Білянс „Центросоюзу“ за 1932 р. виказує загальну суму 1,705.582 зол. На активи складаються: короткоречинцеві активи 798.835.90 зол., довгоречинцеві активи 626.759.70 зол. та движимости 20.920 зол. і недвижимости 259.067 зол. Пасиви складаються з уділів 311.560.69 зол., запасного фонду 27.636.78 зол., короткоречинцевих зобовязань 801.094.48 зол., довгоречинцевих зобовязань 558.902 зол. та надвишки за рік 1932 — 6.388.63 зол.

Членів мав „Центросоюз“ у звітовому році 34 Окружних Союзів з 2512 кооперативами 1-го ступеня, 4 кооп. централі, 7 кооп. осередків, що

ведуть гуртову продажу товарів кооперативам, однак Союзами не є, 12 льокальних кооператив, Т-во „Сільський Господар“ та 9 інших.

Торги з членами в 1932 році споживчими товарами були в „Центросоюзі“ 3,480.934.53 зол. та впали на 36.55 проц.

Достава с.-г. потреб виказує торги через магазин 103.951.69 зол., на рахунок посередництва 67.484.10 зол., а зменшення у порівнанні з р. 1931 є коло 30 проц.

Експорт яєць „Центросоюзу“ розвивався добре і йшов через 8 експортових магазинів у краю. Підбудова „Центросоюзу“ закупила в 1932 р. 59,185.390 штук яєць, з чого 22.005 скринь за квоту 2,467.955.23 зол. виекспортовано за границю, решту продано в краю. Вивіз за границю збільшився у звітовому році в товарі на 56 і пів проц., одначе через спадок цін у грошах зріс тільки на 11 проц. За діловий рік 1932 „Центросоюз“ був найбільшим експортером яєць у Поль-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 16. ЧЕРВНЯ 1933.

ІВАН БИЛИНА.

В чім слабість української літератури? *)

Упередження до рідної літертаури. — Від кого починати працю? — Пропаганда преси і книжок, але не рідних. — Причини поза браком державности.

Від коли я затямив, — а буде тому зо тринадцять літ, те саме було й давніше — має наше свідоме громадянство, себто та його частина, якій особливо залежить на добрі українського народу, чотири загально народні, що є їхніми особистими, гризоти: це лихий стан нашої політики, господарства, освіти і літератури. Мистецтвом, наукою, технікою в нас громадянство здебільша не журиться, бо це речі більше спеціяльні і ними журяться спеціялісти.

Одначе, коли на перших трьох полях в останніх, повоєнних часах ми пробили деякий поступ, оскільки під політичним оглядом ми вийшли дещо на міжнароднє форум, під господарським Східна Галичина (бо її маю в першу чергу на увазі), покрилася менше більше густою сіткою ріжних кооператив, під освітнім оглядом наше село тепер, по війні, інакше виглядає ніж виглядало перед війною, ба навіть під оглядом мистецтва, себто малярства, різьби, співу і т. д. нами світ зацікавився, коли і на полі нашої рідної історіографії і мемуаристики ми створили дещо такого, що сміло можна би назвати епохальним, то в літературі, або у красні̆м письменстві, ми все ще стоїмо там, або майже там, де стояли тому кількадесять літ; чужинці нами не цікавляться і не виявляють охоти цікавитися, а у краю ми всі відчуваємо, що в красні̆м письменстві ми не створили нічого такого, що дійсно можна би назвати великим на европейську міру.

Лихий стан нашої літератури, що тріває так довго, спонукав мене, хоч не спеціяліста, а так собі літературного аматора, занятися тим питанням. Я старався найти причини того, чому наша література слаба, не вважаючи на всі наші зусилля її скріпити й оживити; бо тільки коли будемо знати докладно перші причини цього явища, зможемо лихові зарадити. Я дійшов до деяких висновків і хочу оце ними з громадянством поділитися. Розуміється, не думаю, що скажу щось незвичайного, але всетаки скажу дещо такого, що може показатися корисним.

Перш за все хочу льояльно зазначити, що в дійсності наша література не є така слаба, якою її вважають деякі наші люди. Просто, ця т. зв. слабість нашої літератури, що в нас стала майже „притчею во язиціх“, лежить у високій мірі в упередженні нашого громадянства до неї, а в політичних наших відносинах, що торкається чужинців. Вони ж звісно, що чужинці передовсім тому не зацікавилися і не цікавляться нашою літературою, що ми політично стоїмо але, а особливо, що вам ще в тім перешкоджують наші національно-політичні противники. А щодо нашого громадянства, то воно зовсім неслушно твердить, що в нас абсолютно нема таких творів, які можна би так читати, як великі західньоевропейські. Бо коли дійсно йде тільки про чисто літературно-мистецькі вальори, є в нас багато таких творів, що нічим не уступають чужим великим — значить, не розміром, а вартістю — творам. Є вже в нас хочби оповідання, які за тяжкі ані за поважні, що не мають нічого спільного з політикою, ні з патріотизмом, ні взагалі з ніякою дидактикою, які можна читати з такою самою легкістю і цікавістю і без примусу, як великі західньо-европейські твори.

Та від кого починати викорінювати те упередження до нашої літератури в нашім громадянстві? Чи від тих байдужих, менше освічених і менше свідомих і таких, що менше розуміються на літературно-мистецькім ділі і взагалі не виявляють зацікавлення для літератури, чи, навпаки, від свідоміших, більше освічених і таких, що більше розуміються на тих справах і більше виявляють зацікавлення для цього?... Думаю, що треба саме починати від тих останніх, бо вони особливо ширять у нас захоплення для чужих літератур, а переконання, що наша література слаба. Я тільки вкажу на таке в вас в останніх часах видовище: підчас т. зв. місяців книжки чи преси, на святах книжки або на звичайних анкетах у тих справах реферують і забирають слово в дискусіях найбільше власне ці свідоміші й освіченіші. Та що тут виходить? Ці референти чи дискутанти говорять так про ту книжку чи пресу, що все виходить, — розуміється, бувають між ними виїмки, — що ми повинні набрати пошани... не для своєї книжки і преси, тільки взагалі для книжки і преси, значить, чужої! А якщо вони й говорять виразно тільки про українську книжку і пресу і захвалюють їх, то публика, до якої це звернене, просто ухам своїм не вірить і дивується, звідки в них узялося те захоплення для свого друкованого слова, коли знає, що вони самі приватно переважно читають тільки чужу книжку і чужу пресу, а своїми нехтують! Якже ж повірить публика, що треба шанувати свою книжку і свою пресу?... Тай вкінці, хіба ми не будемо робити всього тільки про свято?!..

(Продовження буде.)

*) Міркування на цю тему стають актуальні у звязку з почином „Т-ва письменників і журналістів“ у Львові, щоб оживити літературний рух признаванням щорічної премії, на яку повинні складатися наші установи та заможніші громадяни.

ці і вивіз 7 проц. всього експорту Польщі за границю. Експорт яєць відбувається через 8 експортових магазинів.

Збут живини, започаткований в цьому році, дав ось-який вислід: безрог беконових продано 4213 штук, безрог товщевих 1261 штук, безрог вислано до Відня 760 штук, телят продано 676 штук, рогатої худоби продано 219 штук. Квота проданих живин — зол. 613.015.

Торги галянтерійних товарів у звітовому році виносили з магазину 348.093.17 зол. і зменшилися на 7 проц. від попереднього року, а з посередництва виносили 711.992.55 зол. та зменшилися на 35 проц.

„Центросоюз“ вів три роздільні (Львів, Глиняни, Бібрка), які разом уторгували 681.148.01 зол.

Фабрика мила „Центросоюзу“ виробила 406.565 кг. мила та збула його за 586.490.75 зол. У порівнанні з 1931 р. продукція зросла на 2,3 проц. Моторова навивалка ниток випродукувала 28.373 тузинів ниток, на що зужила 2.659 кґ. пряжі, а вартість ниток виносила 45.818.98 зол. Урухомлена в цьому році фабрика електричних батерій випродукувала за два місяці 11.899 штук вартости 5.011.86 зол.

У „Центросоюзі“ було занятих у звітовому році 3-х директорів, 2-х заступників, 39 урядовців та 24 робітників.

По звідомленні дир. Мартюка в імени Контрольного Комітету Загальних Зборів відчитав д-р **Ф. Свістель** звідомлення про провірку праці „Центросоюзу“ та поставив внесок на ухвалення Управі і Надзірній Раді абсолюторії за діловий рік 1932.

З черги відчитав **Інсп. В. Ольховий** звідомлення з ревізії, переведеної РСУК. в „Центросоюзі“.

В дискусії забирали голос: Мацькевич (Теребовля), д-р Свістель (Перемишляни), Ю. Шепарович (Львів), Семянчук (Станиславів), Малаховський (Тернопіль), І. Мартюк (Львів), М. Капуста (Львів). По дискусії принято одноголосно внесок на ухвалення абсолюторії, затверджено замкнення рахунків та білянс, принято до відома звідомлення з ревізії переведеної РСУК. та поревізійні доручення.

На внесок члена Н. Ради **д-ра Безпалька** (Копичинці) надвишку у квоті 6.388.63 зол. розділено так, що 100 зол. призначено на будову Музею В. Б. у Празі, 400 зол. рішено передати Добродійному Комітетові Установ для його цілей, а решту приділено до запасного фнду.

Опісля Загальні Збори приняли одноголосно такі резолюції:

„Загальні Збори „Центросоюзу“, розваживши діяльність „Центросоюзу“ за 1932 рік, уважають за найважніше:

1) звернути найпильнішу увагу на приєднування членів, передовсім молоді й жінок, і збирання уділового капіталу;

2) скликувати якнайчастіше районові і краєві наради членів „Центросоюзу“ для обмірковування найважніших завдань праці для цілої організації і виконання постанов VII. краєвого кооперативного зїзду;

3) пильнувати буджетової господарки і послідовного переходу на готівкові закупи у споживчій ділянці;

4) приступити найближчої осени до енергійного стягання боргів і відмороження всіх оборотових фондів;

5) піддтримати зусилля рідного, в першу чергу кооперативного промислу і припильнувати, щоби рідне виробництво мало все і всюди першенство;

6) звязатися тісно співпрацею з іншими видами кооперацій у всіх її ступнях та давати моральну і матеріяльну допомогу „Сільському Господареві“, „Просвіті“ та „Рідній Школі“;

7) зїзд висказує своє найглибше співчуття кооператорам північно-зах. земель та закликає всю кооперацію з РСУК. на чолі стояти далі твердо в її обороні“.

Потім Загальні Збори приступили до доповнення Надзірної Ради 2-ма членами і 4-ма заступниками та вибрали таких кандидатів: 1) на членів Надзірної Ради: Мигович Петро (Калуш), д-р Витвицький Степан (Дрогобич); 2) на заступників членів Надзірної Ради: інж. Тертека (Скалат), інж. Гринів (Станиславів), інж. Мацькевич (Теребовля), Фікташ (Гряда).

Дальше вибрано Контрольний Комітет Загальних Зборів у такому складі: 1) члени Комітету: дир. М. Заячківський (Львів), дир. Дуткевич (Борщів); 2) заступники членів Комітету: Кришталь (Задвіря), д-р М. Холевчук (Львів).

Потім обговорено справу агрономічної роботи в краю, співпраці „Центросоюзу“ з „Сільським Господарем“ і справу інсп. агрономів та за внесок **М. Луцького** (Перемишляни), принято такі резолюції:

I. Загальні Збори „Центросоюзу“ уважають, що саме тепер у часі господарської скрути нашого села треба поширювати агрономічну роботу, яку веде „Сільський Господар“, щоби помогти нашому селові перетримати цю кризу. Збільшення числа повітових агрономів саме в попередньому і цьому році є вказівкою, що така робота потрібна та що село її розуміє і її вимагає.

II. Загальні Збори „Центросоюзу“ уважають, що нагляд і контроля роботи агрономів, які працюють при філіях „Сільського Господаря“ чи при Округжних Союзах Кооператив, є необхідні для пляновости праці і доклядности її переведення, а тому одобрюють порозуміння „Центросоюзу“ і „Сільського Господаря“ у справі установлення інспектора агрономів при „Сільськім Господарі“, якого завданням буде під наглядом обох централь працювати над скоординуванням всієї агрономічної роботи у краю та направленням її в такому напрямку, як цього потребує наша кооперація. Інспектора агрономів установить „Сіл. Господар“ у порозумінні з Н. Радою і Дирекцією „Центросоюзу“ та по засягненні опінії Округжних Союзів.

III. У звязку з цим Загальні Збори рішають візвати Округжні Союзи Кооператив стягати постійно вкладки від союзних кооператив для „Сільського Господаря“ по 10.— зол. від кооперативи на рік, щоби в цей спосіб уможливити удержання інспектора агрономів.

IV. Рівночасно Загальні Збори уповажнюють Дирекцію „Центросоюзу“ обтяжити Округжні Союзи, у порозумінні з ними, такою квотою, яка рівналася би вкладкам обєднаних у них кооператив до „Сіл. Господаря“ та виплачувати частинно на цей рахунок „Сіл. Господареві“ квоти на удержання інспектора агрономів.

V. Загальні Збори звертають увагу всіх кооператив на те, що збутову працю можна вести тільки на основі доброї агрономічної роботи та однакових зразків і тому поручають усім кооперативам занятися сільськогосподарською роботою на основі вказівок книжки інж. д-ра Е. Храпливого „За хліборобську справу“, яку кожна кооператива має набути у свому Округжному Союзі.

Після того приступлено до внесків. Слово забрав **дир. Д. Коренець** і навязуючи до того уступу звідомлення Контрольного Комітету, в якому говориться про недостачу фахових людей до праці в нашій кооперації, представив працю Торговельно-Кооперативної Школи у Львові та візвав кооперацію, щоби з неї якнайбільше користала.

У звязку з цим Загальні Збори рішили, щоби „Центросоюз“ та Округжні Союзи збирали від кожної кооперативи по 30 сотиків місячно на цю школу, щоб уможливити належний вишкіл наших кооперативних робітників.

На цьому Збори закінчилися

—o—

Канонічна візитація Преосв. Бучка у Скалатщині.

Скалат, 12. червня 1933.

Преосв. о. д-р І. Бучко переводить тепер канонічну візитацію у Скалатщині. Дня 12. VI. переїхав владика, обїхавши Скалатський Деканат у Грималівський Деканат. Всюди витав нарід свого архиєрея дуже врочисто і прощае сльозами. Нарід очевидно розуміє добре, що значить нині своя рідна церква і її єрархія, щиро і без застережень віддана свому народові.

На перший день Зелених Свят прибув владика до Скалата Ст., щоби на другий день відправити архиєрейську Службу Божу на св. Горі в Полупанівці. Переїзд владики із Скалата Ст. на св. Гору був справді тріюмфальним походом. Владику супроводжала бандерія трьох сіл (Скалата Ст., Новосілки Скал. і Полупанівки), процесія та тисячі народу. Похід був довгий на 1.300 м. На св. Горі явилося ц. р. до 30.000 народу. Кінна бандерія, процесії, духовенство і тисячні маси відпровадили владику серед ентузіязму, обсипуючи цілу дорогу цвітами, знову до Скалата Ст. Владику повитали теж процесії двох місцевих костелів, котрі він відвідав.

Після канонічної візитації у Скалаті Ст. відїхав Преосв. Бучко в товаристві о. Бловоського і о. Плакиди під вечір 6. VI. до Камянок. Владику супроводжала знову кінна бандерія (150 коней) з Новосілки Скал. і Скалата Ст., а на полях повитала архиєрея кінна бандерія (60 коней) з Камянок. На цю бандерію напали були латинники з Хмелиск і частину їздців пороганяли, а частину, що добилася до свого владики, сильно потурбували, подерли прапор і т. д. Найсумніше тут те, що той напад латинників відбувся в ясний день під проводом війта Сліви та в приявї трьох учителів. Напади на наших людей відбувалися і підчас відпусту на св. Горі, де їм виривали гарасівки то-що. Те саме робили і латинники із Скалата Ст.

Годі при цій нагоді поминути мовчанкою факт, що в Хмелисках серед латинників веде шовіністичну аґітацію учитель Тужанський. Цей емігрант іззa Збруча йде очевидно слідом свого брата, який своєю аґітацією довів свого часу до розбиття фігури Спасителя на св. Горі. Вже крайня пора, щоби шкільна влада вглянула в його „патріотичну роботу“ і погамувала в його невідповідальних виступах.

Відгомін Городка перед судом.

Розправа проти Ст. Мащака і 6 товаришів за злочин з 97. параґрафу.

Восьмий день розправи.

Вчорашній день розправи був абсолютно нецікавий. Свідки, що бачили ріжні постаті, а не бачили — хто такий ці постаті, пересувалися сіро через салю і щойно трохи оживлення внесли на салю сензаційні внески про передачу Мотики оглядинам психіятрів та про льокальну візію. Сьогодні всі цікаві, як поставиться до тих внесків трибунал і на коридорі, де знову находиться кільканайцять свідків, завзято дебатують за і проти.

Лава оборонців заступлена тільки трьома: д-р Шухевичем, д-р Глушкевичем і д-р Старосольським. На салі публики дуже мало, мабуть тому, що при вході дуже строго перевірюють особисті документи і багато з тих, що хотілиб дістатися на салю, примушені вернутись.

Підсудні тримаються бадьоро.

*

В год. 9.30 починається розправа переслухуванням дальших свідків.

СВІДОК, ЩО ВСЕ ЗНАЄ І ВСЕ БАЧИВ.

Перший з них, *Катерина Жук*, служниця з Городка, зізнає більше як годину, широко розписуючись про те, що бачила в мент нападу на почту. Вже до нападу бачив свідок, що біля суду стояв гурт людей, з яких один казав: „А як дістанемо гроші, то поділимося там під фіґурою, де ми умовилися“. Опісля двох з того гурту підійшло до свідка і вищий (св. пізнає з фотографії В. Біласа) спитав, як називається лисуватий урядник на почті. Св. відповів, що Станкевич, а тоді той другий сказав: „Запиши собі“. Св. думав, що це „академіки“ йдуть бити жидів на почту і коли побачив, як вони двома групами влетіли на почту і почув стріли, вбіг до сусідньої хати. Звідти побачив, як через хвилину учасники нападу вибігли і пігнали попри хату о. Стеблецького на поле з револьверами в руках. Один з них почав стогнати і хитатися і впав біля хати д-ра Біляка, а тоді клинкув: „Добий мене і возьми леґітимацію!“ Св. бачив, як той, що біг, розщіпив йому блюзу і щось витягнув, а тоді стрілив і вбив його.

Над зізнаннями свідка почицається довга і широка дискусія. Д-р Шухевич виказує питаннями низку розбіжностей між сьогоднішніми а давнішими зізнаннями св. та нельогічности в переповіданні факту: Що з хати свідок чув стогони, що чув, тікаючи, як на почті кричали „руки до гори“, що врешті не знає, коли пішов до хати і т. д. Св. виясняє, що давніше не говорив всього що знав, бо йому погрожували смертю, навіть засідали на нього, а свої зізнання зголосив добровільно по нападі аґентові, якого бачив на коридорі. З підсудних пізнає, як тих, яких бачив у день нападу під почтою, вперто і Мащака і Куспіся. Обв. Куспісь заперечує мов би був конфронтований зі свідком, але св. каже, що К. погрозив йому вже на конфронтації смертю, якщо його пізнає.

Для доказу, що св. пізнавав так само першим разом, суд наказав на внесок д-ра Шухевича замкнути усі входи, а св. виходить з ним комісарем на коридор і через хвилину вертає на салю з аґентом з Городка, Новачевським, якому зараз по нападі розповідав про те, що бачив.

„БРАБАНЦКІ КОРОНКІ“...

Цей св. *Ромуальд Юзеф Новачевський*, зізнає, що його вислали до с. Вороцева 20. лист. у звязку з появою там летючок ОУН. Св. ствердив

що летючки розкинув там Купецький, який вчив у цьому селі церковний хор. На другий день Куп. мав приїхати на пробу і св. залишився ждати на нього. Проте, хоч приїздив він завжди дуже точно, того дня не приїхав і це всіх в селі нервувало. Ще як св. ішов на стацію, щоби виїхати, зустрів був пятьох юнаків, що йшли серединою вулиці; на чолі їх йшов якийсь в академічній шапці. Св. хотів навіть легітимувати їх, але спішився на поїзд. В цьому місці предс. каже Куспісеві вбрати куртку і свідок, дотикаючись його руками, втішно пізнає його, як того, що йшов на чолі „походу“ та на питання предс. і обор. ще раз це підтверджує. Св. переслухував Катерину Жук, але тільки інформативно і памятає, що вона згадувала про те, мов би бачила учасників нападу. Протоколу св. не писав, а зголосив це тільки ком. Маєвському. День після нападу згадував свідкові Мик. Мацейовський, що бачив під вечір кількох типів, які йшли до суду; перший з них був знайомий Мацейовському з вигляду юнак з Городка, якого всі називають жидком. Св. знову не нотував того а тільки зголосив це ком. М. Щойно, коли Цапа арештували, св. питався у школі і ствердив у товаришів, що Цапа називали „жидком“.

Д-р Старосольський: А чому ви, як почули перший раз „жидок“, не почали за ним шукати?

Св.: Я був завалений роботою і не мав часу на такі „брабанцке коронкі“.

Д-р Ст.: Ствердження справців — важна у вас річ, чи „брабанцке коронкі“?

Св. бентежиться, не каже нічого, щойно опісля підносить голос: „Пане меценас, ґдзє пальон сєв лєси, там не час людзі (?) ратоваць!“

На салі усі щиро сміються...

„БУВ БИ ДІСТАВ КУЛЮ В ЛОБ...“

Після 20 хв. перерви св. зізнає далі й каже, що підчас равзи обв. Куспісь мав казати до нього: „Шкода, що ви мене не легітимували, були б ви дістали кулю в лоб“. Обв. Куспісь обурено простує, що про кулю я не згадував, а казав до св.: „Я був би вам показав довуд особісти“.

Д-р Шухевич ставить внесок на льокальну візію в Городку, де міг би виказати недокладність та помилковість зізнань К. Жук та на відчитання протоколу з оглядин вбитого Старика, що дістав всього одну кулю, тоді, як св. Жук каже, що він уже ранений вийшов з почти, отже мав кулю, а другою його добито. Предс. протокол відчитує.

З черги зізнають дальші свідки: урядник почти *Станкевич*, до якого стріляли та його товариш *Томків*, про якого Мащак зізнав, що він стероризував його револьвером. Цей останній описує, як до нього в кімнатку впав якийсь юнак, як крикнув двічі „Стаць!“, як випровадив його на коридор і поклав на землю, але в Мащакові абсолютно того учасника нападу не пізнає. Інші свідки, 12-літній *Вл. Радевич*, *Адам Старонь* і *Юзеф Почох*, усі з Городка, бачили то на гостинці то в місті злогадно учасників нападу, але також з лавки підсудних нікого пізнати не можуть. Нецікаво й несуттєво зізнає теж *Ізаак Вінтер*.

Св. *Анна Ковалюк*, дружина священика, мати обв. Ковалюківної, не знала про те, що за Мащаком шукає поліція і тому приняла його гостинно, як сина приятеля чоловіка. Св. *Богдан Ковалюк* та *Володимира Ковалюківна*, як рідня підсудної, зреклися зізнань. Так само зреклися допиту *Гр. Бербеки* і *Марії Мурарської*. Св. *Еміль Коваль*, студ., товариш Куспіся, памятає, що він мав „техніцку“ шапку, св. *Станислав Бернакевич*, купець, був у кімнаті Станкевича на почті, коли був напад, бачив тих, що стріляли, але не був це ні Куспісь, ні Мащак, св. *Мурський*, постерунковий не чув, щоби Цапа називали „жидком“, хоч він 1916 р. є в Городку. Св. *Фіц*, якого переслухували вже раз в суботу, довідався у Львові, що уч. нападу провадив якийсь студент „жидок“, поїхав з тим до Городка, але хто сказав, що Цап є якраз „жидком“ — не знав.

МОТИКИ НЕ БУДУТЬ ОБСЛІДУВАТИ

Цим вичерпано низку сьогоднішніх свідків і предс. відчитав ухвалу трибуналу, якою затверджено низку свідків оборонців та відкинено декілька внесків прокуратора. Відкинув теж трибунал після основної наради внески у справі дослідy психіятричного та психічного стану Мотики та внесок на льокальну візію в Городку, мотивуючи в останьому випадку своє рішення тим, що й так на салі розправ находиться забагато планів і світлин з місця нападу.

На цьому розправу перервано до пятниці рано. Будуть дальше переслухувані свідки, яких залишилося, крім допущених сьогодні, ще з 60—70.

Правильна передплата дасть нам змогу поліпшити Видавництво.

Перед монархістичним переворотом на Мадярщині?

В Будапешті сподіються кожної хвилини приїзду Оттона Габсбурґа для переведення монархістичного перевороту. Проти реституції династії Габсбургів на Мадярщині заявився вчора у парляменті премієр міністрів Ґембеш, доказуючи, що край зовсім добре почувається без короля.

Поклін Поляглим.

ОТИНІЯ.

Отинійщина, зокрема села отинійського району, мала організаційна клітина, зложена з десяти самостійних громад і кількох присілків, засвідчила прилюдно величавим походом у перший день Зелених Свят правдиве зрозуміння і щиру відданість ідеї, символізованій у скромній могилі Незнаного Стрільця. В год. 2-ій попол. стали напливати з усіх сіл старі, молоді і наймолодші, чоловіки, жінки і діти, всі зорганізовано в супроводі церковних процесій і прегарних вінків. В год. 3.30 вирушив великий похід у супроводі пятьох священиків під проводом о. пароха Лабія і церковних процесій з Отинії, Хлібичина, Гостова, Закровець, Голоскова і Кривотул. Процесія попереду, між нею в середині 48 прегарних вінків зі скромними та гарно виконаними шарфами, хор, духовенство і багатотисячна українська громада зелектризували своєю поставою і поважним настроєм провінціональне, в більшости чуже нам місточко. На упорядкованій скромній могилі відправило духовенство збірну панахиду, до якої станули оо. Лабій, Майковський з Голоскова, Геврич і Стрийський. До зібраної тисячної української громади (було приблизно около 8.000 людей) виголосив гарячу патріотичну, добре передуману проповідь о. Геврич з Хлібичина. Святочна знимка стрілецької могили і стрілецьке „Журавлі“ закінчили цю святочну хвилю. — Як взір зорганізованости послужили громадяни села Бортник, що, не зважаючи на віддаль 20 км., прибули численно навіть з малими дітьми, щоби своїм прикладом і поставою засвідчити відданість справі.

Не обійшлося і без інцидентів у часі самого свята, як і жалюгідних вибриків по святі. На самому цвинтарі представник влади наказав зняти тризуба з хреста під загрозою, що не пустить на цвинтар духовенства і процесії. Після свята з середи на четвер невідома рука розрила цілковито могилу, порозкидала вінці і забрала хрест з гроба. Злочинців, що допустилися тої профанації, досі не викрито.

Слід зазначити, що й попереднього року розрито могилу та попалено вінки, а й цього року в навечерія Зелених Свят збиралися ті самі типи знищити могилу, одначе в тому перешкодила їм стійка, що стерегла гробу цілу ніч.

—o—

НОВІ АРЕШТУВАННЯ УКРАЇНЦІВ У ХАРКОВІ.

З певного джерела довідуємося, що в Харкові арештували органи ДПУ б. комуністичних послів до польського сойму **Якова Войтюка, Приступу і Пащука,** які свого часу втікли з Польщі на Радянщину. Цю нашу вістку потверджує і львівський тижневик, орган УСДП „Вперед“, що дістав її ще з іншого джерела.

—o—

ВИДАЛИЛИ АВСТР. ПРЕСОВОГО АТАШЕ.

БЕРЛІН, 14. 6. ПАТ. Бюро Конті довідується, що німецька влада приказала видалити з Німеччини пресового аташе австрійського посольства в Берліні д-ра Ервіна Васербека, якого арештували нинішньої ночі. Про це повідомили австрійське посольство в Берліні. Видалять Васербека в найкоротшому часі. Бюро Конті зазначує, що видалюють Васербека в відплату за це, що австрійський уряд не взяв під увагу німецького протесту проти арештування посла до райхстагу Габіхта, визначеного на становище пресового аташе при німецькому посольстві в Берліні.

—o—

ВЕРНУВСЯ ДО ХАБАРОВСЬКА.

МОСКВА, 14. 6. ПАТ. Летун Матерн сказав, що мусів вернутися до Хабаровська наслідком густої мряки та ледів, на які натрапив у північній частині Татарської вузини. Мотор літака працював зовсім добре. Нині рано летун має відлетіти з Хабаровська.

МОСКВА, 14. 6. ПАТ. Одержати певні вістки від летуна Матерна дуже тяжко наслідком суперечних звідомлень, які приходять. Версія, подана агенцією Тасс, неточна. Згідно з нею перебіг лету був би такий: Летун 11. червня вилетів із Белого біля Іркутська та збився з дороги й минув Хабаровськ і долетів до місцевости Софійское на долішньому Амурі, біля побережа Пацифіку. Мусів осісти тому, що втратив орієнтацію та побувши дві години в Софійському завернув до Хабаровська. 12. червня вистартував до Аляски, одначе боявся, аби йому не замерз мотор над Шантарським Заливом, завернув 13. червня до Хабаровська. Знову відлетіти думає нині. Досі в Москві не одержали дальших вісток.

МЕКДОНАЛЬД ВЗИВАЄ ДО МИТНОГО РОЗЕМУ.

ЛЬОНДОН, 14. 6. ПАТ. На нинішньому засіданні економічної конференції Мекдональд візвав усі держави приступити до митного розему та сказав, що резолюцію в тій справі зголосить американська делеґація. Опісля вибрали віцепрезидентом конференції представника бельгійської делеґації Гіманса. В дискусії австрійський канцлер Дольфус, витаний оваційно присутніми, сказав, що годі допустити, щоби держави економічно сильніші вихісновували свою перевагу на шкоду держави економічно слабшої.

—o—

РЕДУКЦІЇ У БІЛЬШОВИКІВ.

МОСКВА, 14. 6. ПАТ. Рада народніх комісарів постановила обнизити персональні видатки на 725 міліонів рублів у порівнянні з м. р. Згідно з госпляном видатки ті мали обнизити лише на 350 міл. Заноситься на дальші редукції в більшовицьких установах, хоч і так уже зменшили етати на 20 проц. До 1. серпня мають предложити проекти редукції. Це один із доказів, що й СРСР не минула світова господарська кріза.

НОВИНКИ

— **Бурса ім. кард. Сембратовича буде ведена** в найближчім шкільним році як попередніх літ у своїй домівці при вул. Хшановської ч. 9 і прийме сімдесятьпять питомців середніх шкіл по ціні 55 зол. місячної оплати. Всякі чутки про зачинення бурси безпідставні, бо будинок куплений з грошей леґату бл. п. кард. Сембратовича, складок громадянства і датку тов. „Руслан“ і лише на бурсу може бути призначений. — За виділ Бурси: **о. Юліян Дзерович,** голова. 2463

— **Арештування б. сенатора о. Ю. Татомира.** Дня 14. червня ц. р. арештували органи державної поліції о. Юліяна Татомира, б. сенатора, пароха в Лужку к. Старого Самбора, його двох синів і двох селян. Всіх арештованих перевезли до Самбора.

— **Обікрали церкву Василіянок у Львові.** У ночі з вівтірка на середу вломалися злодії через вікно захристії до церкви Василіянок при вул. Зиблікевича і забрали зі собою цінні вота.

— **Ще один новий костел у Львівщині.** Минулої неділі відбулося посвячення костела в кольонії Дембянка, пов. Львів, призначеного для кількадесяти родин польських осадників із заходу, що поселились там у маєтности Бруніцького перед 10 роками. Посвячення довершив лат. парох із Пустомит. Новий костел обслуговуватиме також латинників із сусідніх місцевостей: Сердиці, Малинівки, Містків і ін.

— **Львів потрібує 1 міліона.** Управа міста Львова хоче дістати 1 міл. зол. позички на ріжні місцеві будови, направу доріг, на нові трамваєві лінії і на велику купальню, яку проектують на Залізній Воді.

— **16 чужих підданих** або таких, що не мали ніякого громадянства виселили останніми часами з львівського та станиславівського воєвідства. Були між ними колишні або теперішні громадяни Росії, Німеччини, Румунії та Чехословаччини.

— **Хто виграв на льотерії?** Першого дня тягнення Держ. Клясової Льотерії впали виграні на такі числа: 15.000 зол. 40640; 5.000 зол. 74385, 154919; 2.000 зол. 39252, 133814; 1.000 зол 140935, 147774, 90002; 500 зол. 4478, 89481, 103474; 400 зол. 32255, 43880, 65340, 86311, 99525 117763, 119818, 137565, 143469; 250 зол. 7537 7770, 22357, 38839, 34329, 42139, 42497, 48315 74839, 78063, 78122, 78329, 87142, 95510, 130330, 133950, 140159, 146369.

— **Нові демонстрації безробітних.** У вівторок кільканацять безробітних у бюрі Державного Посередництва Праці при вул. Скарбківській у Львові стали демолювати уладження та бити шиби. Один з них Андр. Малиновський, сторож дому при вул. Сикстуській, кинув машиною до писання в службовця того бюра Ґетера та зранив його в руку. Коли прийшла поліція Малиновський вискочив вікном із І. пов. і зломив собі ногу. Поліція арештувала Альфр. Дрозда, Петра Танчі, Мих. Мариняка та Фр. Савку.

— **Вкрали 2.000 зол.** возному Промислово-Торговельної Палати Козьолові, як переходив пасажом Міколяша у Львові. Козьол ніс ці гроші з ПКО, а злодії мабуть уже відтам його слідкували.

— **Школи, курси, стипендії.** В Лодзі є державна технічно-промислова школа для текстильного промислу. При ній є відділ для електричного промислу, куди приймають абсольвентів 6 кл. гімназії з іспитом з польської мови в обемі 6 кляс гуманістичної гімназії і відручних рисунків. Матуристів приймають без іспиту. Наука триває 3 роки. Такий самий виділ є при держ. технічній школі у Вильні. На тих самих умовинах можна вчитися в середній залізничій школі у Варшаві. Наука триває 2 роки. Ті самі приписи на механічнім виділі при держ. промисловій школі в Кракові. Для дівчат є державна промислова школа у Варшаві. Державна школа будівничих є в Познані і Лешні. З фонду „Державні Академічні Стипендії“ можуть дістати пильні, а незасібні студенти зворотні і беззворотні стипендії, які надає міністерство освіти на пропозицію університету. Діти безробітних умових працівників матимуть від 1933/34 нарівні з дітьми незасібних інвалідів право до звільнення від адміністраційних такс у середніх школах загальноосвітніх і фахових. — Кваліфіковані кандидати на вчителів всенародних шкіл можуть відбувати шкільну практику в місцях для себе догідних з тим, що вона дасть їм при рівних кваліфікаціях першенство в одержанні місця і буде зачислена до іспиту. — Адміністрацію хліборобських шкіл переняло від мін. хліборобства міністерство освіти. — В шк. р. 1933/34 будуть на державних вищих курсах такі групи: гуманістична (польська мова і історія) в Кракові і Варшаві, географічно-природописна у Львові, фізико-матем. в Познані і Варшаві, ручних робіт і рисунку для мущин у Мисловицях, у Варшаві для жінок, співу і фізичного виховання в Познані для обох полів окремі відділи.

— **Архипенко на виставі в Шикаго.** Український виставовий Комітет у Шикаго, що підготовляв український відділ на міжнародній виставі у цьому місті мав щасливу думку, що використав побут нашого найбільшого різьбаря Олександра Архипенка в Америці і запрохав його до участи у виставі. О. Архипенко згодився виставити деякі свої твори в українському павільоні, де йому призначили окрему салю. З огляду на матеріяльні та технічні трудноші, наші мистці розсіяні по великих культурних осередках у світі не могли вислати на шикагівську виставу найкращих своїх праць і туди попадуть тільки деякі випадкові їх твори. Найкраще буде представлений на виставі відділ нашого народнього мистецтва. І саме тому, що в цій ділянці ми найсильніші і не можемо ставати суперниками інших народів у техніці або економіці, великою несподіванкою будуть праці Архипенка, що належить до передових модерних світових мистців.

— **Ріжні вістки.** Віденська публика зустрічала радісними окликами похід австрійського війська у старих „цісарських“ одностроях. — Італійська преса приносить вістку, буцімто Мусоліні ставить свою кандидатуру до мирової нагороди Нобля за... здійснення пакту 4-х. — Першу нагороду 3000 шилінгів на міжнароднім музичнім концерті у Відні за фортепянову гру дістав Болеслав Кон із Варшави. — Міжнародній зїзд скавтів відбудеться цього року у Будапешті, в липні. — На міжнародній виставі у Шикаго трапилася велика катастрофа; один літак, що обвозив гостей, упав, загорівшись, з 8 пасажирами і двома летунами; всі згинули. — Два еспанські летуни Барберан і Коллер, що вибралися з Мадриду до Куби, зупинились на Порторіко; вони перелетіли 7000 км. у 36 годинах і то перерізали Атлянтійський Океан у найбільшій його ширині.— На Алясці відкрили нові поклади золота; на цю вістку велика маса безробітних і промисловців із Північної Америки виїхала туди шукати щастя, хоча умовини життя там виїмково важкі. — Цими днями святкуватимуть у Швеції 350-ліття уродин великого політика Акселя Оксенстіерни, що був шведським регентом за Густава Адольфа.

— **Причина смерти сербського князя.** Сербський князь Микола Караджерджович, що вмер цими днями у Парижі, скоротив собі життя безглуздими пристрастями. Цей колишній офіцир російської армії (брат сербського короля Петра) проводив у Парижі ночі на гулянках і забавах, жив над міру і заживав морфіну. Раз трапився випадок, що його вважали мертвим, бо лікар ствердив удар серця і виставив навіть свідоцтво смерти. Князя відвезли з вулиці до паризької трупарні. Та коли його положили там на лід, він прокинувся. Одягнений у смертний рантух він перебіг салю з мерцями, перелякав службу та сторожів, сів на фіякра і казав себе везти до дому, де спав непробудно 12 годин. На другу ніч він знову сидів у кабаретах і каварнях. У Ніцці, де проводив найкращий сезон, усі шофери знали його як пияка і відвозили звичайно без памяти до хати. Напередодні смерти він счинив величезний скандал, що не хотіли йому дати більше горілки. Він казав відвезти себе до аптики і там прохав записати собі морфіну. Невідомо, чи по пяному чи може свідомо князь зажив таку велику дозу морфіни, що ранком уже не прокинувся.

— **Епископ, що оженився на старі літа.** Канадійський тижневик „Український Голос“ пише: Свящ. Борис Р. Борден, секретар святого синоду сирійської православної католицької церкви з Ню Йорку, оповістив 4. квітня ц. р. що у Водопадів Ніягарі відбудеться собор тієї церкви в днях 6. до 8. травня, щоби задуматись над ситуацією, яка повстала через те, що їхній голова, архиепископ Афтіміос Офлеш оженився. Архиепископ Афтіміос, який має 55 літ, оженився з 22-літньою Маріяною Неймі. Провідники сирійської церкви вважають, що через своє подружжя архиепископ зломав правило церкви, якої був головою. Архиепископ відомий українцям тим, що мин. року висвятив нинішнього греко-кат. священика Йосифа Жука на „канонічного“ епископа.

— **Шлюб з донькою замісць мами.** Мадярська преса повідомляє про шлюб доньки фільмової артистки Лії де Путті. Лія де Путті покінчила самогубством два роки тому. Всі гадали, що вона не мала більш як 30 літ; нині її 18-літня донька вийшла замуж. Історія цього подружжя могла би стати темою для фільми. Колись у Лії де Путті кохався голяндський промисловець Гер Ґрутенбуер, власник рижових піль і готелю у Батавії. Підчас подорожі до Америки заглянув до Голівуду і там освідчився Лії де Путті, але дістав гарбуза. Огірчений вернувся до Батавії і зовсім випадково колись побачив у якомусь журналі фотографію доньки Лії де Путті, незвичайно подібної до своєї мами. Написав до неї лист, оповів як нещасливо закохався в її мамі і повторив свої освідчини. 18-літня дівчина мала вразливіше серце, як її мама, зіпсована успіхами в Голівуді і згодилася виїхати до Батавії. Її чоловік голяндець має 40 літ.

— **Союз прихильників Нац. Музею у Львові** (вул. Мохнацького 42, ПКО. 153.432) одержав від деканатів — Каменецького 5, Стрілиського 5.60, Бобрецького 11.25 і Козівського 35.45 зол. вкладки та від Центросоюзу за 1932 р. і о. В. Белея за 1932 і 1933 р. по 120 зол. Доси одержано 2.205.27 зол. і видано на закупно і премії за 1932 р. 851.81 зол.

— **Українська Порадня для Вибору Звання** при Головній Управі Рідної Школи у Львові, вул. Словацького 14/ІІІ. дає всякі поради та інформації у справі вибору звання та фахових шкіл для молоді, що скінчила народні школи. Порадня відчинена кожного вівторка і пятниці від год. 4. до 6. попол.

— **Комуністичні написи** вималювали нічю на мурі друкарні „Бібльос“ при вул. Японській ч. 7. у Львові приватна учителька Лея Райхштік і Герм. Кац, ученик. Патролюючий поліцай арештував їх.

— **Помер наслідком скаженини** бляхар В. Гус (Богданівка, вул. Церковна 15). Гуса покусав його ж таки скажений кіт і собака ще 25. квітня. Секція виявила в мізку Гуса тільця Негрія, себто скаженини.

— **Пропав директор дівочої семинарії** в Галичі О. Гавдяк. Слідство не змогло устійнити місця його побуту. („Век Нови“).

— **Жертва доляра.** В Перемишлі „чорнобіржевик“ Песах Шайнер вискочив із вікна дому при вул. Словацького 6. Раненого й непритомного Шайнера відвезли до шпиталю. Це вже вдруге Шайнер наважився на своє життя наслідком знижки курсу доляра.

— **Молода мати** кинулася під поїзд із немовлятком на залізничій стації в Люблині. Мати згинула на місці, ранену дитину віддали до шпиталю. Назвища вбитої не ствердили.

Дописи.

ПЕРЕМИШЛЯНЩИНА

Луговий курс і нарада в Перемишлянщині. Зимою ц. р. часописи п. Тиктора рознесли були вістку, що „Луги“ перемишлянського повіту зірвали з луговою централею та ухвалили недовіря проводові і т. д. Наради, які були скликані в Перемишлянах, були уладжені для представників „Соколів“, „Лугів“, а найбільше в цих нарадах було студентів та всякої публики з Перемишлян, яка з Луговою Організацією нічого спільного не має. „Луги“ перемишлянського повіту лишилися і дальше „Лугами“. З весною „Луги“ приступили до роботи, а в днях 14. і 15. травня відбувся в Янчині луговий курс. Янчин у перемишлянськім повіті — це найсильніший „Луг“ та загалом осередок лугового життя в Перемишлянщині. В 1932 р. відбулося в Янчині повітове лугове свято, на якому вправляло около 500 луговиків і луговичок. На курс прибули делегати „Лугів“ з Болотні, Подусова, Гулькова, Добрян, Осталович і Янчина. Разом відбуло курс 96 луговиків і 42 луговички. Курс переводили делегати „Великого Лугу“ зі Львова пп. Ярослав Панкевич та Ірена Мамчаківна. Переведено лугові вправи, легку атлетику, рухові гри і забави, відбиванку, то-що. Підчас курсу відбулася лугова повітова нарада під проводом відпоручника „Великого Лугу“ п. В. Федорчака. Щоби скінчити зі всякими неправдивими наклепами на „Луги“, на нараді ухвалено отсі резолюції: 1) „Луги“ перемишлянського повіту, заступлені своїми делегатами на нараді 14. травня 1933, постановляють: 1) Ухвали, приняті на т. зв. сокільсько-лугових анкетах, які відбулися попередньо в Перемишлянах, не обовязують „Лугів“ перемишлянського повіту тому, що ухвалювали їх представники „Соколів“ та інша публика, яка з Луговою Організацією ніколи не мала нічого спільного, при чому луговиків не допущено до голосу. Вибраний на цих нарадах як якийсь голова перемишлянського повіту, д-р Свєнко, не має права мішатися до Лугової Організації перемишлянського повіту. 2) До часу уконституовання Повітового Лугу і вибрання Повітової Старшини „Луги“ Перемишлянщини будуть працювати як досі по вказівкам Лугового Проводу у Львові. 3) „Луги“ перемишлянського повіту висловлюють повне довіря Луговому Проводові. Після ухвалення резолюцій закінчились наради відспіванням лугового гимну „Ой у Лузі...“ та національним гимном.

РАВА РУСЬКА.

Загальні збори читальні в Радружі. Дня 21. 5. відбулися заг. збори чит. „Просвіти“ в Радружі. Реферат про значіння „Просвіти“, а потім про потребу ощадности виголосив делегат Філії „Просвіти“ п. Совик Стести. По звідомленні з діяльности виділу вибрано новий виділ читальні з головою о. деканом Гучком Василем.

Установчі збори Кружка „Р. Ш.“ в Лісі Гаювім. То-го самого дня вечором відбулися установчі збори Кружка „Рідної Школи“ ім. Т. Шевченка в Лісі Гаювім ад ...друж. Головою Кружка вибрали також о. декана Гуч... — Слід замітити, що і Магерівщина і Немирівщина в останніх роках починають правильно вести роботу на культурно-освітньому полі.

Загальні збори „Віри“. Дня 25. 5. відбулися звичайні заг. збори Українського Кооп. Банку „Віра“ в Раві Руській. Присутніх на зборах було лише 47 членів, переважно селяни. Звідомлення з діяльности Дирекції за минулий рік зложив начальний директор інж. Василь Терпелюк. Зі звідомлення слід підчеркнути, що Т-во істнує вже 30 літ, має тепер 369 членів (один членський уділ 20 зол.), є у посіданні реальности з двома домами (один поверховий з 30-ма убікаціями й один партеровий з 4-ма убікаціями) вартости около 100.000 золотих. У партеровому домі приміщена місцева споживча кооператива „Українська Торговля“, другий дім майже в цілости занятий на основі охорони льокаторів ще від передвоєнних часів державним скарбом (передтим повітовим судом, тепер пов. командою поліції, постерунком поліції, мешканням пов. команданта поліції, виділом договим та державною школою). Крім цього приміщені в домі канцелярія самого Т-ва, Філія „Просвіти“ і в останньому часі віддало Т-во випроцесовані від державного скарбу 4 кімнати на приміщення Повіт. Союзу Кооператив. За решту убікацій Т-во веде з державним скарбом уже пятий рік судовий процес і тяжко йому прийти в посідання свого дому. Власного капіталу має Т-во 5.155 зол. На вкладці зложило 127 вкладчиків квоту 65.106 зол. Позичок видано на квоту 62.794 зол., переважно дрібним рільникам. Ведено акцію за дрібною ощадністю в повіті і в звязку з нею виголошено 44 реферати по читальнях тут. повіту, розіслано 50 ощадностевих пушок та видано окремий заклик до тут. громадянства. По переведенні дискусії ухвалено уступаючій Надзірній Раді і Дирекції абсолюторію та вибрано нову Надзірну Раду в такому складі: голова д-р Іван Кунців, колишній довголітній начальний директор і дотеперішній голова Н. Р. Т-ва, заступник голови о. декан Доротський Михайло, парох Потелича, а на членів Н. Р. вибрано о. А. Твердохліба, пароха, Косоноцького Гриця, міщанина, Чубея Івана, емерита з Рави Р., Панечка Івана, рільника з Піддубець і Брунця Степана, рільника з Кaмінки Боброїдів. Слід зазначити, що Український Кооперативний Банк „Віра“ в Раві Руській завдяки вмілій господарці належить тепер до найкращих установ повіту.

БУЧАЧ.

Заборона заснування Кружків „Рідної Школи“ в Бучаччині. Староство в Бучачі не згодилося на заснування Кружків „Р. Школи“, як відділів Гол. Т-ва, в селах: Сороки, Зубрець і Новоставці. Ось зміст одного такого письма бучацького староства:

Starosta Buczacki, Nr. 1342. Buczacz, dnia 13. maja 1933. Do Kierownictwa Oddziału Stoworzyszenia „Ridna Szkoła“ na ręce Danyły Sałamaniuka w Sorokach. Zgodnie z ustępem art. 41, oraz art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzpltej z 27. 10. 1932. Dz. U. R. P. Nr. 94 poz 808. nie zga-1933. Do Kierownictwa Oddziału Stoworzyszenia „Ridna Szkoła“ w Sorokach, ponieważ osoby, które weszły w skład kierownictwa tego Oddziału, nie dają należytej gwarancji przestrzegania statutowego zakresu działania Oddziału. Przeciw decyzji powyższej przysługuje prawo odwołania do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu za mojem pośrednictwem w ciągu 14 dni, licząc od dnia następującego po dniu jej doręczenia. — Starosta Powiatowy Fedorowicz.

Такі самі заборони дістали і два інші села.

—o—

СПОРТ.

СТАНИСЛАВІВ. **ПРОЛОМ — АДМІРА 6:2 (4:2).**

Заслужена перемога Пролому, що грав знаменито. Ворота для української дружини стріляли: Керлячевич, Сиротюк, Демянчук II (2), Соколовський і одна самовбивча. Судля п. Вільдер.

ЗА КОРДОНОМ.

ВІДЕНЬ. Австрія — Бельгія 4:1.

ПРАГА. Чехословаччина — Франція 4:0.

ПАРДУБИЦІ. Чехословаччина — Югославія 2:2

БУКАРЕШТ. Румунія—Югославія 5:0 (2:0). Змагання відбулися перед 30.000 глядачів. Отсею перемогою здобула Румунія перше місце у т. зв. балканському турнірі і дістала балканську чашу.

БОЛГАРСЬКІ ФУТБОЛІСТИ НЕ СМІЮТЬ ІХАТИ ЗА КОРДОН.

Наслідком останньої невдачі болгарської репрезентації в Мадриді та Букарешті, болгарська влада постановила, що після закінчення балканіяди забороню аж до відклику болгарським репрезентціям копаного мяча виступати в якихнебудь змаганнях за кордоном.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Четвер, 15. червня год. 3.30 попол. „Викрадена наречена“.

Четвер, 15. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку“ (ост. раз).

Пятниця, 16. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку“.

Субота, 17. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку“.

Неділя, 18. червня год. 3.30 поп. „Викрадена наречена“ (ост. раз).

Неділя, 18. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку“.

Театр Ріжнородностей.

Четвер, 15. червня год. 7.30 веч. „Любки“.

Пятниця, 16. червня год. 8. веч. Театр Механічних Артистів.

Субота, 17. червня год. 8. веч. Театр Механічних Артистів.

Неділя, 18. червня год. 8. веч. Театр Механічних Артистів.

Кіна.

АДРІЯ: „Білі ночі“.
АПОЛЬО: „В кожній пристані дівчина“ (Альб. Прежан).
АТЛЯНТИК: „Земля нічия“.
КАСІНО: „Дивоглязи“.
КОЛІСЕЙ: „Побіда чорного Джека“, ревія „Бо тут кипить забава“.
КОПЕРНИК: „Д-р Моро“ (на основі Велса).
МАРУСЕНЬКА: „Д-р Моро“ (на основі Велса).
МІРАЖ: „Дівчина з країни бурі“.
МУЗА: „Нагана“, „Хам“.
ПАЛЯС: „Екстаза“.
ПАН: „Година з Тобою“.
ПАСАЖ: „Пуща“.
СТИЛЕВЕ: „Тайна стенотипістки“ та ревія.
ХИМЕРА: „Сатана зависти“ (Гері Купер).
УТІХА: „Князь Дракуля“, ревія: „Ах, ті львовяники!“.

Закордонне радіо.

Четвер, 15. червня 1933.

Братислава (279,3) Концерт. **Бресляв** (325) 16.00 Гріґові твори; **Міляно** (331,4) 20.30 „І Карнашіялі“ оп. Лячетія; **Берлін** (419) 20.05 Сучасна нім. оперетка; **Рим** (441,2) 20.45 Концерт; **Відень** (518,1) 11.30 Симф. концерт, 17.55 „Сумерк богів“ оп. Вагнера; **Будапешт** (550.5) 15.30 Військ. орхестра, 17.30 Циг. музика; **Харків** (937,5) 9.00 Хор солісти (українські нар. пісні), 13.50 Муз.-літ. вад., 18.00 Концерт для сільської молоді, 18.30 Солісти (музика, спів, нар. гумор).

Пятниця, 16. червня 1933.

Братислава (279,3) 18.20 Російські пісні; **Міляно** (331,4) 20.30 Симф. концерт; **Ляйпціг** (389,6) 20.20 Нар. пісні; **Білгород** (429,7) 16.00, 22.00 Нар. пісні; **Рим** (441,2) 13.00, 17.30 Вок.-інстр. концерт; **Відень** (518,1) 12.00 Квартет; **Мінхен** (532,9) 20.05 „Лі-Таі-Пе“ оп. Франкенштайна; **Будапешт** (550,5) 19.30 Скрипка; **Харків** (937,5) 9.00 Трубна орхестра, 9.30, 15.00 Концерт, 13.50 Радіокомпозиція, 16.20 Спів, 17.30 Трансм. з театру; **Москва** (1000) 17.25 „Травіята“ оп. Вердія.

Львівське радіо.

Четвер, 15. червня 1933.

12.15 Симф. поранок; 14.00 Вокальний секстет; 14.45 Біжучі праці в городництві; 15.05 Пісні; 15.30 Грамофон; 16.30 Ревійові шлягери; 17.00 З прогульки на Пташачі острови; 17.15 Трансм. з Косова; 19.45 Технічна скринька; 20.00 Музика, спів; 21.15 Орхестра, спів; 22.00, 22.45 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки.

Пятниця, 16. червня 1933.

12.10, 12.35, 14.55, 15.35, 17.30 Грамофон; 15.15 Грамофон, Збіжева біржа; 16.00 Сальонова орхестра, хор; 16.30 Тенісові змагання Польща—Італія; 17.00 Серед книжок; 18.15 Відчит; 18.35 Спів — Боярська-Пшеменецька, 20.00 Симф. концерт, орхестра, віольончеля; 20.40 Віконд; 20.50 Пісні; 22.25 Спортові вістки; 22.40 Танкова музика.

—o—

БІРЖА.

ГРОШІ.

У середу Філія Банку Польського у Львові платила за доляра 7.20 зол., у приватних оборотах курс доляра вагався між 7.33 і 7.35 зол.

Золото: доляри 9.18—9.20, дукати 84.80—85.20, франки 36.40—36.75, рублі 4.85—4.90.

Срібло: корони 0.30, фльорени 0.75, рублі 1.30.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА

Трансакції. Продажа. Купно

Бельгія 124.35 124.66, 124.04; Голяндія 358.70, 359.60, 357.80; Льондон 30.23, 30.38, 30.08; Париж 35.09, 35.18, 35.00; Прага 26.53 26.59, 26.47; Швайцарія 172.20 172.63 171.77; Стокгольм 155.75, 156.56, 155.00; Італія 46.50, 46.73, 46.27; Берлін 209.10.

Акції.

Банк Польський 74 і пів.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“:

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 14. VI.: З приводу слабої тенденції на масло цін не ставиться. Молоко 15 сот., сметана 50 сот., яйця 2.40 зол. за копу. Тенденція на всі артикули слаба.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. паритас 200 км. Ціни ринк.	золотих від	золотих до
Пшениця двірська	31·—	31·50
Пшениця збірна	28·75	29·25
Жито одноціле	16·50	16·75
Жито збірне	15·50	16·—
Ячмінь двір. одноцілий	13·75	14·25
Ячмінь на мливо	11·50	11·75
Овес галицький	11·50	12·—
Овес замоклий	10·—	10·50
Кукурудза краєва	13·75	14·25
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	12·—	13·—
Горох пів-Вікторія	18.—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	6·50	7·—
Вика сіра	6·—	6·25
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	13·50	14·—
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·00	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	8·25	8·50
Висівки пшеничні	8·—	8·25
Пшоно	24·—	26·—
Просо краєве	15·—	15·50
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. зв.	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—

100 кг. льоко Львів	від	до
Пшениця двірська	32·50	33·—
Пшениця збірна	30·25	30·75
Жито одноціле	18·—	18·25
Жито збірне	17·—	17·50
Ячмінь на мливо	13·—	13·25
Овес збірний	10·50	11·—
Мука пшен. люксусова	61·50	62·—
Мука пшен. 65 проц.	30·50	31·—
Мука житня тип уряд.	30·50	31·—
Висівки житні	8·50	8·75
Висівки пшеничні	9·25	9·50
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	32·—	34·—
Пенцак ч. 10	23·—	25·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Вступні іспити й вписи до I. кляси дівочої гімназії нового типу та V. і VI. кляси вселюдної школи СС. Василіянок в Яворові відбудуться в днях 15., 16. і 17. червня ц. р.

Жертви зложені в Адміністрації: Миронович Ігнат, Дуба к. Рожнітова 3 зол. на лікування Скварківної замісць принагідної купівлі „Нового Часу“; Т. Залеський, Стрий, на нагробник Франка 3 зол.

З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів. Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло“ За редакцію відповідає Олександер Костик